

Predstavitev sodelovanja Osnovne šole Antona Ingoliča Spodnja Polskava v mednarodnem projektu Erasmus+

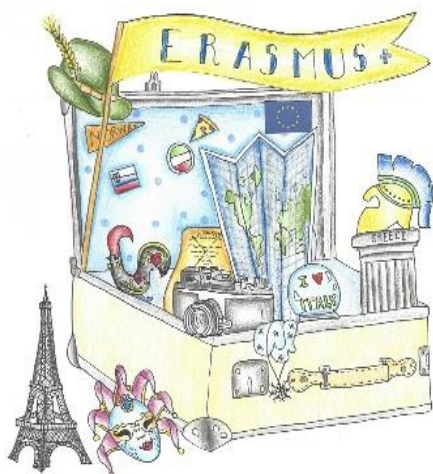
*Osnovna šola Antona Ingoliča
Spodnja Polskava*

MLADI DOMA V EVROPI

youth@home-in.europa

Sodelovanje, bogatenje, vpogled v strokovne prakse, različnost izobraževalnih sistemov, skupni proizvodi, vključenost v mobilnost različnih narodov in spoznavanje z geografskimi lokacijami, tradicijami in kulturami, so najpomembnejši elementi tega projekta.

Erasmus+

Program Erasmus+ je namenjen:

- dvigu kakovosti šolskega izobraževanja v Evropi
- omogoča spoznavanje in razumevanje evropske kulture in jezikovne raznolikosti
- omogoča mladim pridobivanje osnovnih spretnosti in kompetenc potrebnih za osnovni razvoj, za prihodnje zaposlovanje in za aktivno evropsko državljanstvo
- spodbuja učenje živih tujih jezikov
- podpira uporabo informacijske komunikacijske tehnologije (pogovor v živo preko skypa, snemanje videov, družabna omrežja,...)
- povečevanje kakovosti evropske razsežnosti usposabljanja učiteljev
- izboljšanje pedagoških pristopov učiteljev, izmenjava metod in oblik poučevanja

Za učence in učitelje naše šole je to že tretji projekt po vrsti.

Prvič smo se vključili v šolskem letu 2011/12. Takrat je sodelovalo 15 šol iz Evrope z naslovom Evropa brez meja – običaji. Proučevali smo ljudske običaje in tradicijo. Evropi smo prikazali Belo damo iz gradu v Slovenski Bistrici, jamo Balunjačo na Boču, orehovo potico – z receptom in sladico na srečanju.

Naslednji projekt smo nadaljevali na doslej stkanih prijateljskih vezeh s šolo iz mesta Mülheim an der Ruhr v Nemčiji.

Pridružil se nam je še pet šol iz Poljske, Madžarske, Italije, Velike Britanije in Nizozemske. Spoznavali smo,

kako tesno sta povezani matematika in umetnost (nemški slikar je slikal kvadrate, matematična natančnost, uporabe vzorcev nizozemskega grafika Mauritsa Escherja, obisk šole za slikarje, restavracijsko in kiparstvo na Siciliji, povezava glasbe in matematike na Madžarskem,...)

Maurits
Escher

V projekt, ki trenutno teče, smo se vključili v šolskem letu 2017/2018. Naslov je youth@home-in.europa - mladi doma v Evropi.

Sodelujemo s 6 šolami iz:

- naše že prijateljske šole, v **Nemčiji**
- **Grčije** iz mesta Solun
- **Norveške** iz mesta Hitra na otoku Hitra
- **Portugalske** iz mesta Madalena na Azorskem otoku Pico 3000km v Atlantskem oceanu
- **Francije** iz mesta Hyrese na Azurni obali
- **Italije** iz mesta Como ob jezeru

Skupaj z učenci in učitelji šol iz naštetih držav tudi Slovenci sanjamo o Evropi, ki bi si jo želeli. Na drugi strani pa kritično ocenjujemo življenjsko situacijo državljanov Slovenije in jo primerjamo z ostalimi na Stari celini. Namen sodelovanja v projektu Erasmus+ je povezati tako lokalno, kot globalno okolje, v katerem se udeležujemo vsi, ki smo v projektu aktivni.

Vodilna tema dvoipolletnega projekta Erasmus+, v katerem aktivno sodelujemo učenci in učitelji OŠ Antona Ingoliča, je iskanje evropske identitete.

Ali se zavedamo, da smo tudi evropski državljani ?

Kako globoko se je v našo zavest zakoreninila ideja o evropski enakosti?

Kdo smo posamezniki, ki ustvarjamo skupnost, v kateri živimo?

Verjamemo, da bodo odgovori na vprašanja, ki jih v okviru projekta Erasmus+ zastavljamo sebi, odprli vprašanja o tem, kako se ob nas, v Evropi, počutijo drugi. Priseljenci. Tisti, ki v svoji ožji ali širši domovini, iz različnih razlogov niso mogli ostati. Po spletu okoliščin so postali naši sopotniki pri ustvarjanju skupne evropske poti.

Skozi delo in raziskovanja želimo raziskati:

- kaj nam mladim pomeni **združena Evropa**, evropska unija
- kaj lahko srečamo v Evropi: kulturne razlike, drugačen jezik, vrednote, odnos do prišlekov, do beguncev
- kako se lahko izobražujemo ali razširimo svoje izobraževanje zaključenem šolanju pri nas

po

- kolikšni so stroški bivanja, življenja in šolnine
- bi nam bila lahko Evropa naša nova domovina
- lahko v svojih glavah presežemo stereotip o ljudeh v evropskih državah ;

- lahko v svojem srcu ostanemo dober prijatelj vrstniku, ki sem ga srečal v Evropi

Cilje projekta in odgovore na vprašanja želimo doseči tako, da se na vsako srečanje pripravimo:

- predstavimo šolo in državo, iz katere prihajamo,
- pripravimo besedila v slovenskem in angleškem jeziku za dogovorjeno temo. Za temo v delavnicah ali okroglih mizah,
- pripravimo približno 5 minutni video na temo prejšnjega srečanja.

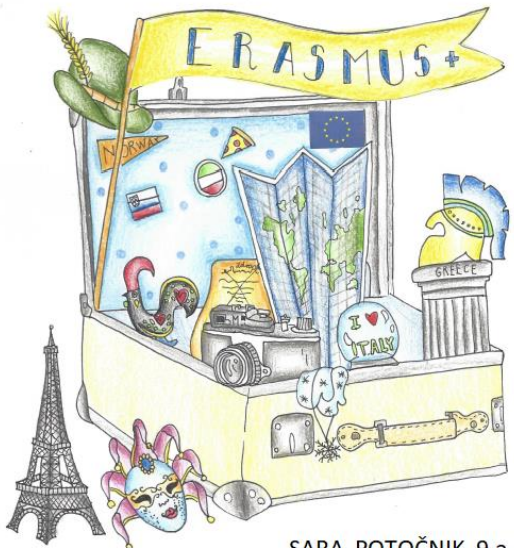
Nekaj od tega vam želimo nocoj tudi pokazati.

1. Predstavili se vam bomo kot se v tujini.

2. Na srečanjih smo se lotili naslednjih tem:

- na podlagi natečaja je bil izbran **logo projekta**.
Izbran je bil logo naše učenke Sare Potočnik

- kaj zame pomeni domovina
- begunci

SARA POTOČNIK, 9.a

- moje otroštvo
- moj vsakdan.

prinesli na naslednje srečanje in ga predstavili.

Dober mesec pred srečanjem v tujini se učenci, povežemo s svojimi gostitelji preko Skypa in Facebooka, telefona in elektronske pošte.

Mednarodna srečanja poteka od ponedeljka do petka. Na pot gremo v nedeljo in se vrnemo v soboto.

Vsako naše potovanje na srečanje se je pričelo s prihodom na letališče ter opravili, ki spadajo zraven, da se vkračš na letalo. Polet z letalom je bil za vse nas popolnoma nova izkušnja.

S tem smo pridobili pomembne življenjske izkušnje in znanja. Spoznali smo svojo odgovornost od blizu : varnostni pregled,

pregled dokumentov, pregled prenosa neprimernih stvari

Ali bi pogrešali domovino , če bi se odselili v drugo evropsko državo? Kaj mi pomeni domovina ?

Na temo »domovina« smo debatirali na okrogli mizi srečanja **V NEMČIJI** . Razgovor je potekal v angleškem jeziku. Ker smo se pred tem pri krožku doma že pripravili, smo se v pogovor vključili.

Učenci smo bili razdeljeni v mednarodno mešane skupine. Na začetku tedna smo dobili nalogo . Z intervjuji na ulicah, z lastnimi izkušnjami, v obliki videa, igre vlog ali kako drugače smo pokazali, kaj za nas pomeni domovina.

Obiskali smo mesto Köln z ogledom katedrale, muzej čokolade in božično tržnico.

V mestu Mülheim an der Ruhr smo obiskali Camero Obscuro – muzej posvečen svetlobi. V delavnici smo si izdelali **kalejdoskop**. Ogled mesta in gradu nam je približal kulturno – zgodovinske značilnosti mesta.

Za domačo nalogo smo morali do prihodnjega srečanja posneti video približno 5minut na temo »Moja domovina«.

Domačo nalogo smo opravili, posneli smo video **»KAJ ZAME POMENI DOMOVINA«** in ga predstavili na našem naslednjem srečanju v **GRČIJI** aprila lani v mestu Solun – Thessaloniki . V scenarij smo povezali vsa naša mnenja in izkušnje o domovini. Medgeneracijsko smo se povezali z babico naše učenke; sosedo, ki živi pol leta v Ameriki in nekaj mesecev na Pragerskem; učenko, ki obiskuje očeta v Avstriji živi pa v Sloveniji,...

Za srečanje v Grčiji smo se morali pripraviti na temo begunci. Zato smo se povezali z občinsko sekretarko Rdečega križa iz Slovenske Bistrice in našo učiteljico, ki je sodelovala v medicinski ekipi na Šentilju v času begunskih prihodov skozi Slovenijo.

Izvedeli smo, da je Slovenska organizacija Rdečega križa veliko naredila za združevanje družin. Na begunski poti iz daljnih dežel so se zaradi prevozov in napornih poti družinski člani porazgubili in dalje potovali vsak zase. Ne vedo ali so njihovi družinski člani varni in kje so. Z mednarodnim projektom **Obnavljanje družinskih povezav (Restoring Family Links)** so nacionalna društva Rdečega križa in Rdečega polmeseca pomagala po vsem svetu poiskati ljudi in vzpostaviti stik z njihovimi sorodniki.

Z gledališko skupino iz Soluna smo igrali igro, skozi katero smo doživeli, kaj pomeni alarm za vojni napad, nemočnost proti oblastnikom in vojski, podpirati družinske člane, se prebijati na varno dalje po poti,...

Kot tedensko nalogo smo morali do konca srečanja v mešanih skupinah predstaviti, kako bi se počutili, če bi bili begunci mi.

Velik vtis je na nas pustil obisk grobnice Aleksandra Makedonskega, njegovega očeta Filipa Makedonskega in ogled njihove oprave, ščitov in kronskega okrasja. Solun je drugo največje mesto v Grčiji – zavzema 19,31 km² in je leta 2017 imelo okoli 1,108 milijona prebivalcev. In seveda smo že sredi meseca aprila pomočili noge v Egejsko morje.

Simbol mesta je White tower ali Beli stolp. Skozi stoletno zgodovino je služil kot vojaška utrdba in branik mesta, pozneje tudi kot zapor. Danes je tam muzej.

Že pred počitnicami lanskega šolskega leta smo morali zavihati rokave. Zadnji teden v mesecu septembru nas je čakalo mednarodno srečanje na **NORVEŠKEM**. Radovedni smo pričakovali, kaj nam bo ponudila Norveška. Pričakala nas je dežela z značilno norveško arhitekturo, neokrnjeno naravo **BREZ ODPADKOV**.

Dežela, kjer ob morju rastejo borovnice in brusnice kar na travniku, kjer so v predoru pod morjem pelješ iz enega otoka na drugega, zelo zelena, čeprav je daleč na severu.

Vreme nam je nagajalo, saj sta se dež in minutah..

sonce izmenjala tudi v petih

Toda to nas ni oviralo, da ne bi s hitrim čolnom v zaščitni obleki obiskali farmo lososov. Norveška je največja proizvajalka gojenega atlantskega lososa v plavajočih kletkah na svetu .

Šola gostiteljica ima v svoji sestavi šolo, ki dijake izobražuje med drugim za program ribištva in gojenja lososov. V ta namen imajo

svoje plavajoče gojitvene kletke in svoje ladje. Pridelek prodajo, zato ti dijaki delajo na farmah lososov in pridobijo sredstva, ki so potrebna v toku šolanja za šolske obveznosti. Dijaki iz programa kulinarike so nam pripravili okusno kosilo. Kinodvorana, ki je sklopu šole, je v popoldanskem času na voljo krajanom.

Na področju izobraževanja smo učenci med posameznimi delavnicami in ogledi obiskovali pouk z vrstniki. Seveda o vsebinskem razumevanju ne bi izgubljali besed.

Smo pa videli, kako se učijo in kako delajo.

Učitelji šol iz ostalih držav, vključenih v naše projekt, so opravili z norveškimi učenci učno uro pouka. Seveda s prilagojeno vsebino.

Slovenska učitelja sta skozi igro » Milijonar« preverila njihovo o poznavanje Slovenije in Evrope. Pogovor je bil v angleškem jeziku. Norveški učenci so z veseljem sodelovali in na koncu so ji učitelji nagradili s čokoladicami.

Učenci smo imeli kot tedensko nalogo predstaviti **SVOJE OTROŠTVO**. Tukaj smo slišali veliko lepih, srečnih in tudi nesrečnih usod.

Naše otroštvo je pomemben del v življenju vsakega od nas. Zaznamuje nas za vse življenje. Skozi te izkušnje bomo gledali na svet, se v njem znašli ali pa ne. Našli bomo toplino ali pa vedno iskali varnost. Svetli trenutki majhnega otroka nam bodo pomagali prebroditi težave in padce. Tisti majhen otrok, ki ga še vedno nosimo v sebi, nas bo vedno napolnil z igrivostjo in veseljem.

Pripraviti smo morali video z vsebino **O BEGUNCIH**.

Že dva meseca po srečanju na Norveškem je bilo pred nami srečanje na Portugalske točneje na azorskem otoku Pico.

Podvig je bil že samo potovanje 2200 km od Zagreba do Lizbone in nadaljnjih 3000 km v Atlantski ocean.

Ker smo zaradi letalske povezave morali počakati en dan v Lizboni, smo ga dobra izkoristili za ogled mesta. Marsikatero znamenitost smo videli v živo, ki jo lahko sedaj najdemo na fotografijah na internetu ali v potopisnih knjigah.

V gostiteljskem mestu Madalena nas je pričakal popolnoma drugačen svet. Zemlja je črna iz ostankov vulkanskih

kamenin. Ravna ta rodovitna zemlja je otok Pico spremenila v naselbino. Obiskali smo park z največjim številom DRACEN zbranih na enem mestu.

Glavni proizvod je vino, ki ga pridelujejo v nekoliko drugače oblikovanih vinogradih.

Zopet smo predstavili Slovenijo in našo šolo.

V delu po mešanih skupinah v delavnicah smo se pogovarjali, kako poteka naš vsakdan. Ugotovili smo, da se vsakdan nas otrok veliko ne razlikuje:

- zjutraj vstanemo – pretežno težko zlezemo iz postelje
- preživimo del dneva v šoli
- popoldan se posvetimo učenju in pisanju domačih nalog svojim hišnim ljubljencem, športnim treningom, glasbenim šolam – skratka prostočasnim dejavnostim

Na koncu vsakega srečanja se v petek zvečer zberemo starši in učenci gostitelji, mi in naši učitelji spremljevalci ter učitelji gostiteljske šole. Tam učenci predstavimo, kako smo opravili tedensko nalogo na skupno temo, se pogovarjamo in večerjamo lokalno značilno hrano, ki

jo pripravijo starši in družine gostiteljice.

Vse skupine smo pokazale svoje tedensko opravljeno delo.

V enem mesecu med srečanjem na Norveškem in na Portugalskem smo pripravili video, ki je

prikazoval **NAŠE OTROŠTVO**.

V **FRANCIJI** smo se srečali od 11. – do 15. marca. Svoje potovanje smo pričeli na letališču Zagreb in se zbrali na šoli gostiteljici v mestu Hyeres . Tedenska naloga za delo v skupinah, ki smo jo dobili v ponedeljek, je bila :

- kako si zamišljamo našo prihodnost v Evropi,
- kako si zamišljamo prihodnost Evrope,
- kakšen naj bo njen ekonomski razvoj in predvsem,
- kako bomo obvarovali okolje – čisto in zdravo.

Učenci gostiteljici so nas popeljali po starem delu mesta in se izkazali kot vodiči po svojem mestu. V naslednjih dneh smo raziskovali soline in

Villo Noailles s posebno arhitekturo.

V Toulonu so nam kosilo postregli dijaki srednje gostinske šole. Na bližnjem otoku smo si

ogledali ostanke pomembne vojaške utrdbe. Vsak dan

potekajo skupne dejavnosti dopoldan in delo še popoldan. Popoldneve preživimo z našimi gostitelji, njihovimi starši in prijatelji. Popeljejo nas po mestu, predstavijo nas svojim sorodnikom (dedkom in babicam), pokažejo nam še več značilnosti svojega kraja, predvsem pa se pogovarjamo in jemo njihovo značilno hrano.

V petek zvečer smo zopet predstavili naše tedensko delo. Predstavili smo koliko poznamo sistem varnosti policije in vojske v svoji državi, kakšno ekonomijo si predstavljamo in dali poudarek ohranjanju okolja.

V torek smo si ogledali video, kjer smo zbrali utrinke iz vsakodnevnega življenja učencev na naši šoli [MOJ VSAKDAN -> video](#)

V soboto smo se poslovili, si zaželeli veliko dobrih želja in si obljubili, da ostanemo prijatelji.

ZAKLJUČEK

KAJ JE PROJEKT DAL UČENCEM, KI SO SE UDELEŽILI MEDNARODNIH SREČANJ PO EVROPI.

NINA

Projekt me je pritegnil predvsem zaradi potovanja oz. mednarodne izmenjave z učenci drugih držav, spoznavanja njihovih navad in običajev.

Kljub temu, da je potrebno vložiti kar nekaj ur dela, tudi prostega časa, se splača sodelovati. Spoznaš nove prijatelje in tudi sebe v neki čisto novi situaciji. Znanje angleškega jezika je v tem primeru »mala malica«, saj te nihče ne obsoja tudi, če česa kdaj ne znaš povedati.

Izboljševanje angleščine je le eden od mnogih pozitivnih stranskih učinkov sodelovanja v projektu. Naučili smo se mnogo novih stvari: skupaj smo napisali scenarij, posneli video, vadili javno nastopanje. V celoten projekt vložili ogromno truda in prostega časa, kot nagrado za trdo delo pa smo potem lahko odšli na potovanje

Potovanje je resnično izjemna izkušnja. Bivaš pri tuji družini, spoznavaš vrstnike iz tujih držav, njihove navade in običaje. Prve dni na potovanju oz. v tujini je bilo potrebno kar nekaj poguma, da si stopil do popolnoma tuje osebe in začel pogovor z njo/njim. V veliko pomoč so ti tudi učitelji in tvoj gostitelj. Skozi skupinsko delo v mednarodni sestavi se učiš dela v prilagajanja in sprejemanja kompromisov znotraj skupine enakovrednih članov. V tem času so ti učitelji kot neki nadomestni starši, ki ti nudijo neke vrste »zatočišče«. Neverjetno se mi tudi zdi, da smo se nekateri v tako kratim času med seboj tako zelo navezali, da so ob koncu tedna pritekale tudi solze.

Projekt Erasmus+ je resnično odličen projekt za širjenje človekovega obzorja.

LINA

Učenci smo hvaležni za neprecenljive izkušnje, ki jih pridobivamo ob sodelovanju v projektu, saj spoznavamo nove ljudi, prijatelje in države. Rastemo ob zavedanju, kako pomembno je spoštovati soljudi in kako zelo smo medsebojno povezani. Poznati razlike med nami, jih sprejemati in v njih prepoznati priložnosti za učenje in osebno rast je priložnost za vse nas.

Pred projektom sem imela pomisleke o svojem jezikovnem znanju in vključevanju med vrstniki. Po uspešnem sodelovanju v razpravah in pogovorih ter pri pripravi zaključne predstavitve na srečanju, pa sem dobila vpogled v svoje znanje in sposobnosti, saj smo učenci te naloge opravili sami. Ob pomoči mentorjev in koordinatorke, ki so neprestano bdeli nad nami, sem se počutila varno, prav ta občutek pa sem potrebovala za svoje prvo samostojno potovanje brez družine.

Sošolcem in učencem v 7., 8. in 9. razredu bi sodelovanje pri projektu toplo priporočala, saj je druženje, spoznavanje, timsko delo in učenje v učilnici brez meja, v resničnem življenju neke druge kulture, nepozabno.

Vesela in hvaležna sem, da sem imela priložnost sodelovati pri evropskem projektu Erasmus+ in predstavljati našo šolo, bilo je nepozabno.

Hvala za priložnost.

LARA

Delo za projekt doma in v šoli me je naučilo veliko novih stvari. Napisala sem veliko scenarijev za filmček, ki smo ga morali posneti do naslednjega srečanja in ta scenarij potem povezati s scenariji drugih učencev. Skozi leto smo se naučili boljše komunikacije med člani v skupini.

Pred začetkom dela za Erasmus+ sem bila veliko manj samozavestna glede pogovarjanja s tujci oz. ljudmi iz drugih držav v angleščini. Po koncu mojega sodelovanja v projektu, sem veliko bolj samozavestna in samostojna.

Imela sem možnost, da sem sama šla v tujino. Veliko sem pridobila na samozavesti v pogovarjanju v angleščini.

Ogromno sem se naučila o tujih državah, kulturah, rasah, veri. Na celoten projekt sem po prihodu domov začela gledati kot popolnoma druga oseba.

Spoznala sem ogromno novih ljudi, ki jim danes rečem pravi prijatelji. S tistimi, ki smo si bili že tam zelo blizu, se še danes velikokrat pogovarjamo, včasih tudi pokličemo. Med nami so se spletle trdne vezi in prava prijateljstva, zato je bil odhod domov zelo čustven.

Moja gostiteljska družina me je sprejela kot da bi bila njihova. Poskrbeli so za to, da sem se tam počutila varno, omogočili so mi vse, kar so lahko in mi želeli narediti teden pester, zabaven, nepozaben.

Hvaležna sem, da sem imela možnost iti na potovanje v Grčijo. V delavnicah sem lahko vsaj malo začutila in videla, kako živijo begunci, kako se počutijo in kakšno srečo imamo mi, kajti to bi lahko bil/a jaz!

Erasmus + je projekt, ki ti omogoči, da postaneš bolj odgovoren, samozavesten, razgledan in tudi pogumen.

ALMA

Nikoli v življenju se mi ni bilo treba od nekoga posloviti, z mislijo, da jih ne bom videla dolgo časa. Komaj sem zadrževala solze, ko smo se morali posloviti, tisti dan sem objela ogromno ljudi in jim izrekla zadnje besede. Vsak dan jih pogrešam, pogrešam druženje, pogrešam tisti kraj, od katerega sem se naučila ogromno življenjsko pomembnih stvari. Ta izkušnja je bila samo potrditev, da so prijatelji zame najpomembnejša stvar na svetu, da v njihovi družbi pozabiš na vse slabo, poleg njih si najboljša verzija sebe in čeprav sem s temi preživela le en teden sem se na njih zelo navezala, zato upam da jih kdaj ponovno vidim. Ob odhodu sem si v majhni trgovinici kupila zapestnico, ki me bo vedno spominjala na ta kraj. Zelo sem hvaležna šoli, ter učiteljicam, da so mi omogočili takšno neverjetno izkušnjo, ki je ne bom nikoli pozabila. Hvala.

Prijateljske vezi – Jakob

Ko mi je učiteljica na koncu 8. razreda povedala, da v naslednjem šolskem letu sodelujem v projektu Erasmus+, sploh nisem vedel kaj pričakovati. Vedel sem samo, da se potuje. Ampak se potuje samo s trdim delom. Na začetku smo vse jemali z levo roko, potem pa smo videli, da s tem ni šale. Začeli smo s pisanjem scenarijev, sestanki, snemanji filmov...in to vse prevesti v angleščino.

Pri prvem snemanju predstavitvenega filma smo vsi bili sramežljivi. Nihče ni hotel nastopati, ampak kaj se mora, se mora. Predstavitveni video smo z nekaj fotografijami odlično naredili in je že potoval v Nemčijo. Časa za počitek pa ni bilo veliko, saj smo pred Grčijo morali posneti novi film. Tokrat na temo »domovina«. Z nekaj izkušnjami smo tudi to oviro gladko odpravili. V prvo. Po dveh snemanjih nismo imeli več težav z nastopanjem pred kamero, tudi v angleščini.

Potem pa potovanje. Za mene prvič z letalom. Nisem vedel kaj naj pričakujem, ampak na srečo sta bila z nami dva izkušena učitelja, ki sta nas pomirila. Tudi po pristanku nismo vedeli kaj nas čaka, čeprav smo se z družinami spoznali že prej preko interneta. Angleščina nam je zlezla pod kožo, da smo se mi štirje tudi med sabo pogovarjali v angleščini. Pri takem potovanju moraš biti pripravljen na vse. Na srečo mi nismo imeli problemov, zato je bila to ena najboljših izkušenj v mojem življenju. Z mojim gostiteljem sva obdržala zelo veliko stikov. Vsaj 1x na teden se slišiva po telefonu, po vrh vsega, pa je v začetku poletja tudi on za cel teden sam prišel k meni.

Našim naslednikom bi svetoval: »če imate priložnost, se pridružite projektu,. Zagotovo vam ne bo žal. Kljub temu, da je dela veliko, je prisotno ogromno dobre volje, veselja, novega prijateljstva in utrjevanja jezika. Učiteljice z nagrado poplačajo vsak trud. Če pa vam kakšno potovanje spolzi iz rok, pa glavo gor, vložiti še več truda ter ambicij, in naslednje potovanje je zagotovo vaše. Ne bo vam žal.«

To besedilo smo pisali v drugi polovici avgusta, vsi globoko v počitnicah. Lahko bi preprosto ignorirali učiteljičin mail in tega nebi napisali, ampak učiteljica ni ignorirala našega dela čez leto, temveč ga je nagradila. Zato se takšni prošnji spodobi ugoditi.

In za konec :

V treh Evropskih projektih smo do sedaj popeljali po Evropi 47 učencev in 19 učiteljev.

Besedilo pripravila :

Cvetka GOVEJŠEK, univ.dipl.org.
Koordinator projekta na šoli

“Izvedba tega projekta je financirana s strani Evropske komisije. Vsebina publikacije (komunikacije) je izključno odgovornost avtorja in v nobenem primeru ne predstavlja stališč Evropske komisije.”

“This project has been funded with support from the European Commission. This publication [communication] reflects the views only of the author, and the Commission cannot be held responsible for any use which may be made of the information contained therein.”